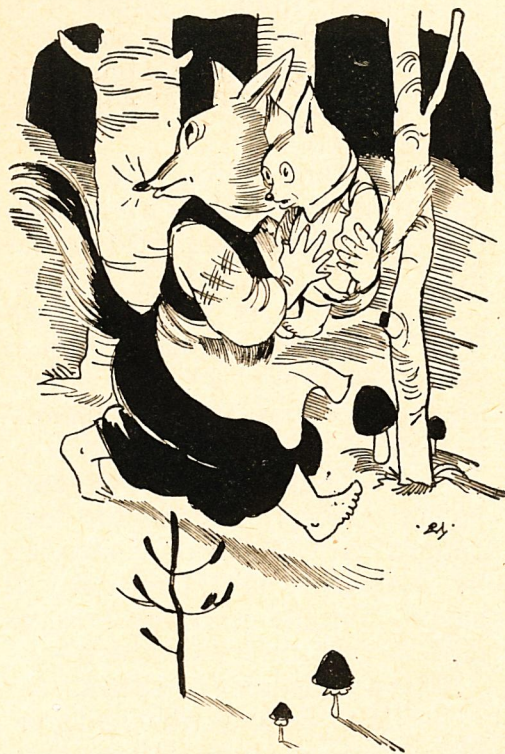

по следитъ ѝ. Да бѣга съ детето бѣше невъзможно.

Лисана се мушна въ близкия трънакъ, остави примрѣлото отъ страхъ лисиче на земята, затрупа го съ шума и му зашепна.

— Недей плака, маминото! Азъ ще дойда да те взема, щомъ залъжа този звѣрь.

Тя сложи още шума отгоре му и накуцвайки се отправи нататъкъ, откъдето се чуваше кучешкиятъ лай.

Кучето я забеляза и хукна на среща ѝ. Лисана кривна настрана,

побѣгна малко, повърна се и тръгна къмъ гората. Тя видѣ, какъ кучето я наближи, какъ страшно блеснаха зъбитѣ му, но това не я изплаши. Мисълта ѝ бѣше изцѣло заета съ оставеното въ шумака лисиче.

Поиска да влѣзе въ гората, но се побоя, че кучето ще загуби следитѣ ѝ и ще се върне при малкото. Като подбѣгваше леко, тя свърна по птеката надолу.

— Ёй, че луда лисица! Сама си търси смъртта! Хитра, хитра, ама все звѣрь, — засмѣ се скритиятъ задъ дървото ловецъ, прицели се и гръмна.

Нѣщо остро писна край ухото на Лисана. „Свърши се! Но нали ги спасихъ!“ — изпъшка тя, и малкото ѝ тѣло се скова отъ страхъ.

Но уплахата ѝ трая само една секунда. Като видѣ, какъ ловецътъ сръчно напълни пушката, тя скочи и съ всички сили се втурна надолу. Следъ нея припна кучето.

Дълго тя бѣга кривуличейки край гората. Накрая, като се увѣри, че сж далечъ отъ малкото лисиче, наби въ гжстака. Кучето я гони, после загуби следитѣ ѝ и се върна.

— Гледай ти дъртия му песъ! Върна се безъ нея! Ама и азъ, въ ржцетѣ ми бѣше, пкъ я из-